

Catârul cu clopoței

Grigore Alexandrescu

Deunăzi un văcar de sat
Catârului i-a atârnat
Salbă de clopoței,
Numindu-l el îngrijitor
Și înainte mergător
Ciredei de viței.
Însă curând s-a-ncredințat
Că ș-a făcut mare păcat
Cu bietul dobitoc,
Care, cât s-a simțit
Așa împodobit,
Strigă: „O, ce noroc!
În sfârșit, iată-mă chemat
La gradul ce am meritat.
Meritul meu recunoscut
De lumea toată e văzut.
Acum de sus am să tratez
Soiul dobitocesc;
Pe nimeni nu mai salutez,
Căci prea mă umilesc.”
Așa zicând, așa făcu,
Și plin de îngâmfare
El clopoțeiii începu
Să-i sune foarte tare;
Așa de tare îi sună,
Cât mintea i să răsturnă;
Și el care june fiind
Trecea de cam smintit,
Acum mai mult îmbătrânind
De tot a-nnebunit.

Cum socotiți și dumneavoastră,
Dar eu gândesc că-n țara noastră
Se află așa dregător,
Numit chiar excelență,
Ce cu catârul sunător
Poate da concurență,
Care să crede om de stat,
Chiar și politic însemnat,
Și care netăgăduit
De clopoței este smintit.